

Arrest

nr. 56 441 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 16 november 2009 het Rijk binnen en diende op 17 november 2009 een asielaanvraag in. Op 16 november 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U werkte in 2001, tijdens uw studies, als dienster in een openluchtcafé in Jerevan. Daar werd u benaderd door een jongeman die een relatie met u wilde beginnen. U weigerde en zei hem dat u al een relatie had. Later kreeg u in het studentenhuus waar u verbleef bezoek van twee agenten in burger, van de dienst “Strijd tegen drugs en

prostitutie". U vernam via hen dat iemand klacht had ingediend tegen u. Zij vroegen u om mee te komen naar hun centrum en naar een ziekenhuis voor huid- en generische ziekten. Eén van deze agenten pleegde een telefoontje en zei dat u iemand moest ontmoeten. De klant die u had benaderd in het café waar u werkte, kwam opdagen. Hij bleek eveneens agent te zijn en zei dat hij enkel een koffie wilde drinken met u. U werd vervolgens door hem meegenomen. U werd gedwongen tot intiem contact. In 2004 begon u als danseres in een nachtclub te werken in Jerevan. U werkte afwisselend in enkele andere clubs om problemen met klanten te vermijden. In 2007 kreeg u problemen met een zekere Araik, een agent van de militaire politie. U vernam dat hij petekind was van generaal Seroyan van Etchmiadzin. U wilde niet aan zijn wensen voldoen en werd daarom door hem geslagen. U sloeg hem automatisch terug maar besepte dat u hierdoor problemen zou krijgen. U verborg zich in het toilet en deed alsof u langs de achterdeur was ontsnapt. Araik ging uiteindelijk weg. U bleef enkele dagen thuis, tot u hoorde dat het veilig was om terug te keren. Twee dagen na uw terugkeer werd u in het naar huis rijden gevolgd door een auto. De taxichauffeur wilde geen problemen en vroeg u om uit te stappen. U werd in de wagen van Araik geduwd en naar een locatie buiten Jerevan gereden, waar een feestje voor mannen plaatsvond. U werd er geslagen en door Araik aangerand. U slaagde erin via een raam te ontsnappen en kon tegen de morgen liftend tot in Jerevan geraken. U bleef gedurende enkele weken thuis. Daarna werkte u gedurende een maand in een bakkerij. U merkte dat mensen u anders bekeken en besloot terug in een nachtclub te gaan werken. U werkte er enkele maanden in 2008 en stopte toen met werken tot aan uw vertrek uit Armenië op 13 november 2009. U reisde met de wagen met de smokkelaar, Sergey, naar Georgië, waar Sergey een paspoort voor u regelde van Estland. U nam het vliegtuig vanuit Tbilisi (Georgië) naar Oostenrijk, om van daaruit met de wagen naar België te reizen. U vroeg op 18 november 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Armenië sinds 2004 problemen kende omwille van uw werk in een nachtclub. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw huidige vrees voor vervolging in Armenië aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat u ter staving van uw problemen geen enkel document afkomstig uit Armenië kon neerleggen. U zou sinds 2004 in verschillende nachtclubs gewerkt hebben, maar legde hiervan niet het minste bewijs voor. Nu verklaarde u weliswaar dat u telkens zonder contract werkte. U legde echter evenmin enig ander document voor, waaruit zou blijken dat die clubs bestaan en u die jarenlang zou hebben gefrekwenteed. U zou zich na een aanranding door een klant, Araik genaamd, die een agent van de militaire politie en het petekind van generaal Seroyan van Etchmiadzin beweerde te zijn, voor medische verzorging in een privé-kliniek hebben aangemeld (CGVS p.6) om uw gebroken tanden te laten verzorgen, maar u legde ook hiervan geen enkel bewijs voor. Uw neus, die tijdens hetzelfde incident gebroken werd, zou u naar eigen zeggen zelf hebben rechtgezet (CGVS p.6). Door het gebrek aan bewijzen komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling te staan.

Verder dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat u naar aanleiding van de verschillende aanrandingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest geen enkele poging hebt gedaan om bescherming te zoeken in Armenië. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u naliel uw problemen te melden bij uw autoriteiten, bij een dokter en/of bij een mensenrechtenorganisatie. Zo zocht u geen medische hulp na een incident met een agent in 2001 omdat u "probeerde om zelf te genezen" (CGVS p.7). U wendde zich niet tot een arts of een psycholoog omdat de artsen het volgens u niet zouden begrijpen en omdat u niet in de problemen wilde komen (CGVS p.7). U diende na het incident met Araik in april 2007 geen klacht in bij de politie omdat u het systeem niet vertrouwde, maar vertelde ook in het ziekenhuis waar u zich liet verzorgen niets omdat u geen problemen wilde hebben (CGVS p.6). Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, zou nochtans redelijkerwijze van u kunnen worden verwacht dat u tenminste geprobeerd zou hebben uw problemen ergens kenbaar te maken en hulp te zoeken in eigen land, alvorens dit te verlaten en internationale bescherming te zoeken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, moet er daarnaast op gewezen worden dat de ernst van uw actuele vrees voor vervolging in Armenië ondermijnd wordt door het feit dat u na bovenvermeld incident met Araik in april 2007 nog meer dan twee jaar in Armenië verbleef vooraleer het land te verlaten in november 2009. U verklaarde daarenboven dat u gedurende deze periode geen problemen meer ondervond in Armenië, noch met Araik, noch met andere klanten (CGVS p.8).

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw relaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. U verklaarde dat

dit bij de smokkelaar bleef die u naar België bracht (CGVS p.2). Hij zou voor u een ander paspoort geregeld hebben om vanuit Tbilisi (Georgië) naar Oostenrijk te kunnen reizen. Over dit paspoort werd overigens een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de verklaringen die u hierover aflegde bij Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal. In de vragenlijst die bij DVZ werd opgesteld verklaarde u immers dat voor u een paspoort van Estland werd aangemaakt (DVZ vraag 33), terwijl u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal meermaals verklaarde, ook toen u gevraagd werd of u er zeker van was, dat het een paspoort van Moldavië was dat toen voor u gebruikt werd (CGVS p.2-3). Toen u met uw verklaringen bij DVZ geconfronteerd werd, gaf u toe dat u zich vergist had, waaraan u toevoegde dat het uw paspoort immers niet was (CGVS p.3). Het paspoort zou u bij aankomst in België hebben weggegooid (CGVS p.3). Door deze tegenstrijdige verklaringen omtrent het door u gebruikte reisdocument en door het niet kunnen voorleggen van uw eigen Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte betreft louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De Belgische medische verslagen die u voorlegde handelen over uw psychische en fysieke gezondheidstoestand, die door mij niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten vormen echter geen formeel bewijs van een causale relatie tussen uw psychische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg kunnen deze attesten, in het licht van de overige hierboven aangehaalde elementen (oa. het gebrek aan bewijzen, uw houding die uw vrees ondermijnt) voorgaande appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op een schending “van de materiële motiveringsplicht”. Derhalve onderwerpt ze de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt enkel een onvertaalde fotokopie van een geboorteakte voor, waaraan geen geloof kan worden gehecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoewel ze met haar eigen paspoort Armenië verliet, legt verzoekster het document niet voor en beweert dat het werd afgenomen door de smokkelaar, wat ongeloofwaardig is nu ze legaal kon reizen en dus geen smokkelaar nodig heeft. Verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over de identiteitsgegevens op het valse paspoort en verder verklaarde ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het een Ests paspoort was, en op het CGVS-verhoor een

Moldaavs paspoort. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat ze zich heeft vergist en ze *“niet veel aandacht schonk aan het valse paspoort”* en stelt dat het slechts om een *“detail”* gaat. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas en tast haar geloofwaardigheid aan.

3.2. Verzoekster legt geen objectief stavingelement voor van haar werk en de ingeroepen incidenten. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat ze steeds zonder contract werkte en benadrukt *“over niet veel financiële middelen te beschikken om contact te nemen met haar thuisland”* en ze daarvoor de moed niet heeft aangezien ze wordt *“behandeld voor een depressie door een psychiater”*. Deze verklaringen kunnen echter het totale gebrek aan initiatief van verzoekster niet vergoelijken en bevestigt eerder dat haar prioriteiten niet liggen in de asielprocedure.

3.3. De Belgische medische attesten wijzen op depressies ten gevolge van misbruik. Medische attesten zijn echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS (10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van verzoeksters problemen en de waarachtigheid van het misbruik, stelt de Raad vast dat de medische attesten geenszins een causaal verband bewijzen tussen verzoeksters asielrelaas en haar psychische problemen.

3.3.1. Waar verzoekster meent dat door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden met de medische attesten en haar mentale problemen, berust dit verwijt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu blijkt dat de commissaris-generaal de stukken wel in zijn motivering heeft betrokken. Dit argument uit het verzoekschrift kan dan ook niet overtuigen.

3.4. De ernst van verzoeksters vrees voor vervolging wordt tot slot ondergraven door haar nalaten enige vorm van nationale bescherming aan te spreken. Verzoeksters blote bewering uit het verzoekschrift dat *“de politiediensten zeer corrupt zouden zijn”* wordt niet onderbouwd, noch wordt aangetoond dat de Armeense burgers geen binnenlandse bescherming kunnen zoeken en vinden. Hoe dan ook dateren verzoeksters problemen van 2007 en verklaarde ze sindsdien tot aan haar vertrek uit Armenië in november 2009 geen problemen meer te hebben gekend (zie CGVS-verhoor, p. 8), waardoor bezwaarlijk sprake kan zijn van een actuele vrees voor vervolging. Daarbij dient te worden gesteld dat verzoeksters problemen verbonden waren aan haar werk in een café en nachtclub en ze later in de bakkerij geen problemen meer had met aanrandingen. Verzoeksters problemen zijn van privé en gemeenrechtelijke aard. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de elementen uit het dossier blijkt dat verzoekster vervolgd wordt door de Armeense overheid, te meer nu ze met haar eigen paspoort Armenië kon verlaten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op

dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK